

Αυτά τὰ μαύρα ποῦ φορεῖς δὲν τὰ φορεῖς γιὰ λύπη
μὰ τὰ φορεῖς γιὰ ὠμορφιά, ποῦ διόλου δὲν σοῦ λείπει.

Ἄς ρίξουμε καὶ μιὰ ματιὰ
στὴς Ἀγορᾶς μας τὴ φωτιά.

Κοντὰ ἴσθι μιὰ καταστροφή καινούρια μᾶς προφάνει,
κοντὰ ἴσθις τόσαις συμφοραῖς καὶ ἴσθις πολλαῖς θυσίαις,
δὲν ξέρω τίνος βάλθηκε παντοῦ φωτιάς νὰ βάνη
καὶ κάθε βράδυ νάχουμε φρικταῖς φωτοχυσίαις.
Καὶ δὸς του νέα πυρκαγιὰ καὶ κάτω ἴσθι παζάρι,
καὶ μέσα ἴσθι σαρακοστὴ ἐκάη τό χαβιάρι.

Ἐκάηκαν τὰ βούτυρα, τὰ μῆλα καὶ τ' ἀχλάδια,
ἡ μπάμιας, τὰ πετρέλαια, τὰ ραζακιά σταφύλια,
ἡ λεμονάδες, ἡ ἐλθαῖς, τὸ γιάτσο καὶ τὰ λάδια,
ἡ ζάχαρι καὶ ὁ καφές, λουμίνια καὶ φυτίλια.
Γιατ' ἦλθαν χρόνια δίσεκτα, καταραμένα χρόνια.
νὰ φήνωνται ἴσθι ἀγορὰ καὶ τ' ἀγοῦρα πεπόνια.

Ἦτο σχεδὸν μεσάνυχτα καὶ ἄγιο περασμένα,
ὁ Ταβουλάρης ἐπαιζε ἴσθι θέατρο ἀκόμα,
ὅταν μπὰμ μποῦμ ἀκούσθησαν ἴσθι ὕψη σκορπισμένα,
καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἴσθι φώναξε ἀμέσως μ' ἓνα στόμα:
Συναθροισθῆτε, σκαπανεῖς, ὀρμησῆτε, φαντάρη,
ἴσθι ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός... φωτιά καὶ ἴσθι παζάρι.

Καὶ ἴδου μὲ σκούφους νυκτικούς, μὲ νυκτικὰ φουστάνια,
ἡ γυναῖκες καὶ ἄνδρες ὀρμησαν μέσα ἴσθι τοὺς δρόμους ὅλοι.
καὶ στάμνες, μὲ πλατύσταμνα, καὶ μὲ τὰ γιγαταγάνια,
καὶ ἴδου μὲ ἴσθι στρατόπεδο τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλι.
Ἐν τούτοις μὲς ἴσθι ταραχὴ πολὺ παρετηρεῖτο
πῶς μόνον ὁ πρωθυπουργός ἴσθι πυρκαγιὰ δὲν ἦτο.

Ὡς τὰ ἐπτὰ οὐράνια ἀνέβαιναν ἡ φλόγαις,
καὶ ἴσθι ἐφώτιζαν τὰ τέσσαρα τῆς πόλεως σημεῖα,
σὰν σκάγια ἐσκορπίζονταν τῶν σταφυλιῶν ἡ ρώγαις,
καὶ περίξ διεχέετο μεγάλη εὐθυμία.
Καὶ μέσα ἴσθι πολὺ καπνὸ ποῦ σκάει καὶ κουνούπι
ἰδίδοντο καὶ ρ α ν τ ε β ο ὕ ἴσθι πῆσμα τοῦ Τρικούπη.

Καὶ ὅταν εἶδεν ὁ λαὸς παντοῦ ἀπελπισία
εἰς τὸν Θεὸ ἀφήσανε τὸ θυμὸν του νὰ κἀνη,
ἡ ἐκκλησιαῖς ἀρχίσανε τὴν κωδωνοκρουσία
καὶ ἀμέσως, ὦ τοῦ θαύματος! ἡ πυρκαγιὰ αὐξάνει.
Καὶ ἴδου καινούρια σχέδια, καὶ ἴδου καινούριοι λόγοι,
ὡς ὅτου ἀρπαξε φωτιά καὶ τὸ παλῆ Ρωλόγι.

Κοκκινίζ' ἡ Ἀκρόπολις ἀπ' τὴν πολλὴν χαρὰ της
ποῦ ἴσθι ἐβλεπε νὰ καίεται τὸ δῶρον τοῦ Ἐλγίνου,
γιατὶ αὐτὴ δὲν ξέχασε ἀκόμη τὰ παλῆ της,
πῶς θυμὰ ἔγειν' ἄλλοτε τοῦ κλέφτη της ἐκείνου.
Ἄν τὸ ξεχνούνε οἱ ρ ω μ η ο ἰ, ἡ πέτρας δὲν ξεχνούνε
μὲ ποιοὺς ἐζῦσαν ἄλλοτε καὶ τώρα μὲ ποιοὺς ζοῦνε.

Ὡς τῶν ἀναμνήσεων καύμένο μου παζάρι,
μὲ τ' ἀκριβὰ σου κρέατα, τὰ βρώμια σου τὰ ψάρια.
τῆς ξυλινὰς παράγκαις σου, τὸν κάθε μακελάρη,
τῆς ζυγαριᾶς τῆς ζυγκικαῖς, τὰ ζυγκικὰ καντάρια,
αἰώνια ἴσθι μνήμη του κανεῖς θὰ σὲ φυλάττη,
καὶ γαίαν ἔχοις ἰλαφρὰν, ὦ Ἀγορὰ φιλάττη.